

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

Want de stad doorgaande, en aanschouwende uwe heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: DEN ONBEKENDEN GOD. Deze dan, dien gij niet kennende dient, verkondig ik u lieden. Handelingen 17 : 23.

No. 3.

1 Februari 1903

8ste Jaargang.

DE KERK EN HET PRIESTERSCHAP.

Onder de Protestantsche sekten van het Christendom, heerscht de algemeene meening dat terwijl Jezus van Nazareth een groot en goddelijk leeraar was, hij nochtans geene Kerk organisatie op de aarde vestigde en geene autoriteit aan de menschen opdroeg om in den naam des Heeren dienst te doen en zij bewezen in zonderheid dat er geen Priesterschap bestond in de vroegste Christelijke jaartellingen, doch dat Christus de eenigste en laatste Hooge Priester was.

Dit mag beschouwd worden als eene verklaring der denkwijze nu in zwang onder de Protestantsche afdeelingen, inzonderheid onder hen wiens leden gewoonlijk onder den naam van afgescheidene bekend staan. De Katholieke kerk beweert juist het tegenovergestelde en dit is eveneens het geval in eene zekere mate met de Protestantsche Episcopale kerk. De eerste maakt aanspraak op eene opvolging van de Priesterlijke waardigheid vanaf de dagen der Apostelen tot den huidigen dag, alhoewel de Paus en de voornaamste prelaten van dat genootschap geen Apostelen beweren te zijn. De laatste heeft eene orde van aartsbisschoppen, bisschoppen, priesters en diakenen en toch onverenigbaar verwerpt het denkbeeld van een or. afgebroken priesterschap.

De twee groote vragen hiermede in verband, die vastgesteld zoude worden, zijn ten eerste: Heeft Christus eene kerk op aarde gevestigd? En ten tweede: Indien zoo, bevatte Zijne Kerk of werd't het bestuurt door eene orde van priesterlijke waardigheid? Dit zijn de twee punten, die blijkbaar betwist worden door meest allen der hedendaagsche Christelijke sekten

Nu aangaande het eerste voorstel. Indien Christus geene kerk vestigde, terwijl Hij op aarde was, wat moeten wij dan verstaan door zijn voorschriften, aangaande geschillen tusschen broederen en de wijze van vereffening? Dat is, dat zij eerst onderling zouden trachten tot eene overeenstemming te komen; daarna, indien dit

niet kon gedaan worden, de hulp van een of twee broederen in te roepen en dan, „En indien hij denzelven geen gehoor geeft, zoo zeg het der gemeente, (kerk, Engelsche en Fransche Bijbels,) en indien hij ook der gemeente (kerk) geen gehoor geeft, zoo zij hij u als de heiden en de tollenaar.” (Mattheus 18 : 17.)

En wat is de meening van deze schriftuur plaatsen: „Op deze Petra zal ik mijne gemeente (kerk) bouwen.” (Mattheus 16 : 18) „En de Heere deed dagelijksch tot de gemeente (kerk), die zalig werden.” (Hand. 2 : 47.) „Zoo hebt dan acht op uzelve, en op de geheele kudde over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente (kerk) Gods te weiden, welke hij verkregen heeft door zijn eigen bloed.” (Hand 20 : 28.) „Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het hoofd der gemeente (kerk) is; en hij is de behouder des lichaams. Daarom gelijk de gemeente (kerk) Christus onderdanig is, alzoo ook de vrouwen haren eigen mannen in alles. Gij mannen, hebt uwe eigene vrouwen lief, gelijk ook Christus de gemeente (kerk) liefgehad heeft en zichzelf voor haar heeft overgegeven; opdat Hij ze zichzelf zoude heerlijk voorstellen, eene gemeente (kerk,) die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zoude heilig zijn en onberispelijk.” (Efeziërs 5 : 23 - 27.) „En hij is het hoofd des lichaams, namelijk der gemeente (kerk).” (Colossenzen 1 : 18.)

Veel meer teksten zouden betreffende dit punt aangehaald kunnen worden, om aan te toonen dat, er een georganiseerd lichaam of Kerk van Christus gevestigd werd onder het toezicht van onzen Heiland en Zijn Apostelen, van dewelke Hij het levende, geestelijke hoofd was, niettegenstaande hoevelen vertakkingen er mede verbonden mogen worden door de geheele wereld waar het Evangelie gepredikt was. Bekeerlingen werden er in ingelijfd door den doop en door de oplegging der handen, als leden daarvan bevestigd. (Ziet Hand. II, VIII en XIX Romeinen VI en VIII.)

Nu aangaande de autoriteit, welke Christus in die organisatie heeft achtergelaten, en de Priesterlijke waardigheid welke die mannen droegen aan wien die autoriteit gegeven was. Jezus heeft herhaaldelijk ontzegt, dat hij enige autoriteit, leerstelling, voorschrift of verordening van zichzelf bezat. Hij legde eene plechtige verklaring af, dat alles wat hij deed en leerde van den Vader was. „Mijne leerstelling,” zeide hij, „is de mijne niet maar van Hem, die mij gezonden heeft.” Er staat van Hem geschreven dat, „Christus heeft zichzelf niet verheerlijkt om Hoogepriester te worden, maar die tot hem gesproken heeft: Gij zijt mijn Zoon, heden heb ik u gegeneerd. Gelijk hij ook op eene andere plaats zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening Melchisédeks. En is van God genaamd een Hoogepriester naar de ordening Melchisédeks.” (Hebreërs 5 : 5, 6 en 10.)

Die autoriteit dewelke Jezus van den Vader ontving, heeft Hij aan de Apostelen verleend, wien Hij riep en uitzond in Zijnen naam, zeggende, „Die u ontvangt, ontvangt mij, en hij die mij ontvangt, ontvangt Hem, die mij gezonden heeft.” Hij zeide tot

hen: „Gelijkerwijs mij de Vader gezonden heeft, zende ik ook ulieden.” — Johannes XX : 21. En verder: „Gij hebt mij niet uitverkoren, maar ik heb u uitverkoren, en ik heb u gesteld.” Johannes XV : 16.

Wat meerdere autoriteit kon Christus aan de menschen verleenen, dan hetgeen vervat is in deze woorden aan Petrus en de andere Apostelen:

„Voorwaar zegge ik u, alwat gij op aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen.” Mattheüs XVIII : 18, eveneens XVI : 19.

Dat deze Apostelen, dragende de zelfde autoriteit tot de wereld dat Jezus Christus van den vader ontving, als „de groote Apostel en Hooge Priester van ons geloof,” de noodige volmacht bezaten, om de Kerk op te bouwen en te regelen, en andere ambtenaren in de ambtsbediening aan te stellen, moet wel zeer duidelijk wezen aan iedere studeerder van het Nieuwe Testament. Paulus zegt:

„En God heeft er sommigen in de gemeente (kerk) gesteld, ten eerste Apostelen, ten tweede Profeten, ten derde Leeraars; daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, menigerlei talen.” — I Cor XII : 28.

Paulus verklaart betreffende Christus:

„En dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot Herders en Leeraars; tot de volmaking der Heiligen tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus.” — Efeziërs IV : 11—12.

Gedurende de bediening der Apostelen, werden Ouderlingen aangesteld, eveneens Bisschoppen, Diakenen en andere ambtenaren om behulpzaam te zijn in deze bediening. Zij bekleedden allen hunne plaats in de Kerk door Jezus Christus en Zijne discipelen daargesteld. Zij droegen autoriteit in die Kerk, en dat is wat bedoeld wordt door de term het Heilig Priesterschap, hetwelk zoo ergerlijk schijnt te wezen tot de hedendaagsche bedienaars in de kerken, die door de menschen gesticht zijn. Het Heilig Priesterschap is goddelijke autoriteit en wordt menigmaal gebezigd om de personen te onderscheiden, die het dragen en hare rechten handhaven.

Eene kerk, die dit Priesterschap niet heeft is zonder goddelijke autoriteit. Alie verordeningen daarin bediend zijn ongeldig in het aangezicht des hemels. Datgene dat gedaan is in den naam van de Vader, en de Zoon en de Heilige Geest is slechts een ijdel formulier, tenzij de persoon, die het onderneemt goddelijker wijze is aangesteld en verordineerd om het te bedienen. Indien hij die autoriteit draagt, bezit hij het Heilig Priesterschap.

Zooals wij reeds aangeduid hebben, heeft Christus aan Zijn Apostelen de zelfde autoriteit gegeven, dien Hij van den Vader ontvangen had. Evenals Hij „van God genaamd een Hoogepriester naar de ordening Mechizédeks,” was, waren zij het eveneens. Zij waren niet aangesteld om dieren op het altaar ten offer te brengen,

gelijk sommige priesters waren onder de Mozaïsche wet, want die was vervuld in Christus, die Zichzelven offerde; hetgeen alles verklaart is in de zendbrief aan de Hebreërs.

Het is eene groote dwaling om te veronderstellen, dat vanwege de wet van Mozes haar doeleinde volbracht had, en eene hoogere wet, die van het Evangelie hersteld werd, dat daardoor het Priesterschap werd opgeheven. Het volgt niet, dat omrede zekere plichten van het Priesterschap onder de mindere wet van vleeschelijke geboden niet langer noodig waren, dat de autoriteit van het Priesterschap om de zaken van het koninkrijk te bedienen weg gedaan was. Verandering meent geene opheffing. De schrijver aan de Hebreërs, heeft nergens verklaart, dat het Priesterschap ophield met deze offeringsplechtigheden der wet. Daarentegen zeide hij:

„Want het Priesterschap veranderd zijnde, zoo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.” Hebreërs VII : 12.

Het is blijkbaar uit de Schriften, dat het Priesterschap van onzen Heiland en Zijn Apostelen en andere aan wien het verleend is door verordineering, niet alleen voortduurt in deze wereld in de bediening voor de zaligheid der menschenkinderen, doch uitstrekt in de toekomstige wereld. Want het is gelijk aangetoond is, „een eeuwig Priesterschap,” dat zich uitstrekt over de grenslijnen van het sterfelijk leven. Johannes de Openbaarder zag in het groote gezicht, dat hem veroorloofd werd te aanschouwen velen van de verlostte en hoorde hunne lofzangen van vreugde en lof, in dewelke zij uitriepen, dat zij koningen en priesters Gode waren en met Hem op aarde en in den hemel zouden regeeren. Hij zag eveneens, dat diegene die deel zouden hebben in de eerste opstanding priesters van God en Christus zouden zijn en met Hem zouden regeeren een duizend jaren. Ziet Openb. I : 6; XX : 6.

Zoo ver als de Heiligen der laatste Dagen betreft bestaat er onder hen geen twijfel of onzekerheid omtrent deze zaak. Christus heeft Zijne Kerk op nieuw opgericht op deze aarde in deze laatste dagen, en heeft daarin de zelfde autoriteit geplaatst als zijnen dienstknechten bezaten dien Hij verordineerde wijl op aarde in sterfelijkheid. Al de waardigheden van dat Priesterschap bevinden zich in deze Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Deze autoriteit komt van God en niemand kan het zichzelven toe-eigenen. Het is de hoofdzaak in de bedieningen in den naam des Heeren. Hetgeen door deze autoriteit verricht wordt op de wijze als voorgeschreven door de Godheid, is van gelijke kracht als of het door de Heere zelf verricht was. Het zal zoo erkend worden op aarde als in den hemel.

Het is de macht van God in aarden vaten, en diegene die het ontvangen moeten het beschouwen als een heilig iets, aan hen toevertrouwd om te gebruiken voor de heerlijkheid Gods en de zaligheid der menschenkinderen. Zalig is degene, die het ontvangt en het draagt met eer en getrouwheid, en wee hem, die het veilt voor lage plannen, tot baatzuchtige bedoelingen of tot persoonlijke eerzucht. Het is tot de aarde hersteld om te verblijven en het

zal voortdurend zoolang er eene ziel te behouden is of een goddelijk doel volbracht moet worden, en zij die daarin werkzaam zijn en de ware geest zullen hare kroon van autoriteit en heerlijkheid voor eeuwig en eeuwig dragen.

6 Oct. 1902.

Deseret News.

Verstand en Hart,

door QUINA AUSTIN LARSON.

Op een koude heldere morgen in December terwijl de schoone sneeuw de grond bedekte en de zon juist te voorschijn trad over de oostelijke bergkruinen, kwamen twee reizigers, die vreemdelingen waren tot elkander, te zamen op een gedeelte waar de twee wegen zich vereenigen, — wij zullen hen voortaan als Verstand en Hart onderscheiden.

De eerste was een groot, deftig, donker van gestel persoon, en hij bezat hoogere kennis vergeleken bij de laatste. Wij bewonderen zijn welsprekendheid en bevallige houding, en oordeelende naar zijne redeneeringen, zouden wij hem een filosoof noemen.

De laatste was juist het tegenovergestelde zoover als gezindheid en gestel aangaat, doordien hij een eenvoudige, teedere stijl had, licht krullend haar, en diepe, oprechte blauwe oogen, dewelke veel uitdrukten in een enkele blik.

Verstand sprak tot Hart en vroeg waar hij heenging en voor wat doel. Hart vertelde hem dat hij op zending ging en dat hij zooveel goeds ging verrichten als hij kon en aan zooveel als mogelijk is. „Buurnian Hart”, antwoorde verstand in plechtige toon”, het is een goede last. Ik ga eveneens voor hetzelfde doel, en met mijn kennisvoorraad, verwacht ik zeer veel te volbrengen. Laat ons elkander wederom ontmoeten wanneer wij onze werkzaamheden voltooid zullen hebben en aantekeningen vergelijken”. Hart stemde hierin toe; zij wenschte elkander goede uitslag, en scheidde.

Verstand bezocht vele huisgezinnen en zocht zijn hoorders veel belang in te boezemen door welsprekende redevoeringen en wijze gezegden, en spande alle krachten in die hij bezat om zijne zending achtenswaardig te volbrengen. Doch hij kwam iets te kort. Hij vergeleek dikwijls in zijn eigen gedachte zijne groote kennis en gaven van welsprekendheid met de onkunde en gebrek aan beschaving van degene met wien hij in aanraking kwam; en een gevoelen van opgeblazenheid over zijn eigen bekwaamheid met een geëvenredigde minachting voor de onwetendheid van andere, deed hem onbewust een nauwe gemeenschap met het volk mijden. Zijn hart was koud, liefde en nederigheid werden niet uitgedrukt in zijn redevoeringen; en hij schoot te kort om de harten zijner toehoorders te bereiken. Wanneer hij eene plaats verliet drukten de volwassenen en zelfs de kinderen hunnen tevredenheid uit.

Verstand bespeurde dit, doch hij kon het vraagstuk niet beantwoorden. „Waarom is het?” zeide hij. „Het is voorzeker niet mijn fout”.

Hart bezocht ook eveneens vele huisgezinnen. Hij poogde iedere huisgenoot te verblijden door de hefelijke klanken van zaligheid te verkondigen en door minzame en aanmoedigende woorden tot hen te spreken. Immer herinnerende dat God liefde is, en dat zonder liefde, enkele welsprekendheid aan het werk eener machine gelijk staat — ontbloot van de macht om de harten van anderen te bereiken. Hij geloofde dat vijf woorden met hartvermogen gevuld verder reikte dan een heele predikatie zonder hetzelfde; eveneens dat God onze gebeden ontleed. Hij deed niets met gemor. Hij oefende hartvermogen in zijn smekingingen, indachtig zijnde het antwoord dat de Profet Joseph ontving op zijn eerste gebed. „Zij naderen mij met hunne lippen doch hunne harten zijn verre van mij”. Hij beseftte dat indien hij trachtte om andere te onderwijzen zonder hartvermogen hij eerbied kon eischen maar geen liefde; en dat het noodig was voor zijn eigen hart om met de liefde Gods vervuld te zijn voor zijn kinderen hier in sterfelijkheid om duurzame indrukken te maken en om hulp te verleen in het verspreiden van Gods Koninkrijk op aarde. Het is om deze rede dat wij aangaande zoovele bekeeringen hooren tot de Kerk van Jezus Christus door personen die inderdaad ongeleerd zijn doch die dezelfde geest bezitten als onze verlosser had.

Hart werd zeer bemind bij de kinderen. Hij liefkoosde de kleine dikwijls, en indien eenige ongemakken zich voordeden, vereffende hij ze zoer gemakkelijk. Eenvoudig als zijne roeping ook scheen, toch was hij er trotsch op om gerekend te mogen worden onder degene die de naam van Christus gedragen hadden.

De twee kwamen te zamen, volgens afspraak, en vergeleken aantekeningen. Na zich overgegeven te hebben aan al de noodzakelijke verklaringen betreffende hunne wederkeerige bezoeken, zeide Verstand: „Gij hebt mij eerlijk verslagen, Buurman Hart, en ik begrijp de rede niet, doch ik zal het geheim uitvinden”. „Er is geen geheim, Vriend Verstand, gij hebt ernstig gearbeid en met veel ijver, hetwelk zeer goed is; doch terwijl gij uw vernuft zoo voortreffelijk ontwikkeld hebt, hebt gij nagelaten een andere eigenschap te ontwikkelen — die van het hart. Het is zeer verstandig gezegd dat wij niet in onwetendheid zalig kunnen worden en dat de heerlijkheid Gods verstand is; daarom indien wij waarlijk slagen willen zouden wij de twee krachten vereenigen en in de toekomst onderling werken; want het verstand is niet de geheele ziel; indien gij woorden van troost wenscht te spreken, laat uw hart spreken; indien gij goede daden wenscht te verrichten, laat uw hart werken”.

Augustus 1901.

Young Woman's Journal.

Zeep der Vollers.

door Ouderling IEMKE KOOIJMAN, van de Arnhemsche Conferentie.

Bij het lezen van het derde hoofdstuk van Maleachi, vers 2, is ongetwijfeld bij velen de vraag ontstaan: Wat is „zeep der vollers”? Om die reden zal het niet ondienstig wezen, een paar ophelderende woorden hierover te schrijven.

Zeep der vollers, meer bekend onder den naam *vollersaarde*, is eene weeke, wrijfbaar kleisoort, vet op het gevoel, die gewoonlijk grijs of groenachtig grijs van kleur is. In tegenstelling met de gewone klei, laat de echte „vollersaarde” zich niet vormen, maar gaat in water tot brij over. Zij wordt gebruikt tot het reinigen der lakens van hun vet en de olieachtige bestanddeelen, daar zij zeer gretig het vet inzuigt. Eveneens wordt de „vollersaarde” gebezigd tot het vollen van lakens, waardoor van het grove, losse weefsel eene dichte, viltachtige stof ontstaat; hieraan heeft ze dan ook haren naam te danken.

Met deze kleine opheldering zal het niet moeilijk wezen, te verstaan, dat de Heere, als hij „snellijk tot zijnen tempel komen zal”, alsdan zal zijn als „zeep der vollers”. Evenals de „vollers zeep” de lakens reinigt van de ongewenschte deelen, zóó zal de Heere bij Zijne aanstaande verschijning een reinigingswerk verrichten. Om diezelfde reden wordt Hij eveneens vergeleken bij het „vuur van eenen goudsmid”. In een goudsmidsvuur toch geschiedt de reiniging en loutering der edele metalen. Want „hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en hij zal de kinderen van Levi reinigen en hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver”.

Het is meermalen betoogd, dat dit alles betrekking heeft op de *tweede* komst des Heeren, in tegenstelling met de in de wereld algemeen heerschende gedachte, dat de thans besproken wordende voorspelling doelt op des Heilands *eerste* komst. Hierover veel te zeggen is niet noodig, want het is overbekend, dat de Zaligmaker bij Zijne eerste komst niet was als „het vuur van een goudsmid” of als „vollers zeep”. Laten wij als verbondskinderen voortgaan te wandelen in het heerlijke licht, dat wij hebben, namelijk dat der openbaring. Mogen wij bewijzen door onze handelingen, dat wij acht slaan op de woorden van den Profeet Maleachi, die ons vragenderwijze maar tevens waarschuwend toeklinken: „Wie zal den dag zijner toekomst verdragen? en wie zal bestaan, als hij verschijnt?” Na de reiniging zullen de gelouterden „den Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid; dan zal het spijsoffer van Juda en Jeruzalem den Heere zoet wezen, als in de oude dagen, en als in de vorige jaren”. „En Ik (zegt de Heere der heirscharen) zal tot u lieden ten oordeel naderen, en ik zal een snel getuige zijn tegen de tovenaars, en tegen de overspelers, en tegen degenen die valschelijk zweren, en tegen degenen die het loon des daglooners met geweld inhouden, die de weduwe en den wees en den vreemdeling het recht verkeereren, en Mij niet vreezen”. (Mal. 3 : 5.) De Heere komt *ten oordeel*. Vreest Hem, die zijn zal als een „goudsmidsvuur” en als „vollerszeep”!

Adressen der Zending.

HOOFDKANTOOR:

President Willard T. Cannon. — Albertus A. Bragonje. — Gerard J. S. Abels en echtgenoot.

Izaäk Hubertstraat 120, Rotterdam.

ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE:

President Gerrit J. Kruitbosch. — John W. F. Myers. — Samuel J. Allen. — Van Spaanstraat 6, Rotterdam.

Bernardus A. Denkers en Herbert van Dam Jr.

Boomgaardswaarsstraat 13, Rotterdam.

Willem Dalebout en Guy A. Wilson.

Noorderstraat 14 rood, Dordrecht.

Aart Jan Neuteboom en Gabriël J. Neerings.

Rembrandtstraat 71, Den Haag.

Henry E. King en Gerrit J. Bernards.

Jasmynstraat 35, Utrecht.

AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE:

President James W. D. Hurren. — Stanley S. Stevens. — De Wittenstraat 111, Amsterdam.

Lucas Roghaar en Pieter Assenberg.

Pieter Nieuwlandstraat 40, Amsterdam.

ARNHEMSCHER CONFERENTIE:

President Lorenzo Y. Rigby. — Iemke Kooyman, — Heber Webb en Jan van Daalen, Walstraat 6, Arnhem.

GRONINGSCHER CONFERENTIE:

President John H. Peterson. — Nicolas G. Smith. — Christiaan F. Weenig Jr. Gedempte Kattendiep 7 a, Groningen.

William de Leeuw en Joseph Leroy Alvord.

Klokstraat 8, Leeuwarden.

LUIKSCHER CONFERENTIE:

President C. P. Beus. — Perry G. Snow en Joseph F. Barton. Quai de l'Ourthe, Liège, België.

BRUSSELSCHER VERTAKKING:

Cornelis van de Graaf Jr. en D. P. Cheney.

Rue de la Princesse 20, Molenbeek St. Jean, Brussel, België.

Geroepen en Benoemingen.

Ouderling Pieter Assenberg arriveerde den 14 Januari te Rotterdam van Groningen om eene zending in de Nederlandsche zending te aanvaarden tot dewelke hij onlangs door President Willard T. Cannon werd geroepen. Ouderling Assenberg is aangewezen om in Amsterdam te arbeiden.

Ouderling Jan van Daalen is eervol ontslagen van zijn werkzaamheden in de Amsterdamsche Conferentie en is geroepen om verder in de Arnhemsche Conferentie te arbeiden. Wij hopen, dat de gezondheid van Ouderling van Daalen, dewelke sedert eenige tijd niet al te goed was, grootelijks door deze verandering van arbeidsveld zal toenemen.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

WILLARD T. CANNON Redacteur.

GERARD J. S. ABELS Assistent-Redacteur.

De Innerlijke en Uitwendige Liefde tot God.

De Heiligen der Laatste Dagen geven door hun dertiende Artikel des Geloofs te kennen, dat zij niet alleen in geestelijke zaken belijden te gelooven, omtrent wat hun toestand hiernamaals zal zijn; aangaande de leerstelling der erfsonde, en het werkelijke bestaan van een hemel en hel, doch eveneens en meer in het bijzonder aangaande hunne dagelijksche plichten, waaronder Godsvrucht en liefde jegens hunne naasten de voornaamste beginselen uitmaken. Godsdienst zonder zedelijkheid, beweringen van Godsvrucht zonder liefdadigheid, Kerkelijk-lidmaatschap zonder een evenredige verantwoordelijkheid voor ons persoonlijk gedrag in ons dagelijksch leven is slechts een schrill geluid van een klinkend metaal zonder muziek, de woorden zonder de geest. Een voorbeeldig leven openbaart sommige der vruchten van den goeden boom en is van grooter gewicht, dan het uitleggen en verklaren van leerstellingen. Onze plicht tot God ontstaat hieruit, dat Hij onzen Vader is. In alle landen is het erkend in de wetten en zeden, dat kinderen hunne ouders moeten gehoorzamen. Indien dit het geval is met aardsche ouders, hoeveel te meer zoude dit het geval zijn met de Godheid. Paulus zegt: „Voorts, wij hebben de vader onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?” Heb. XII : 9.

Deze plicht om zich aan den wil van God te onderwerpen is altijd vereischt geworden. Toen Jezus gevraagd werd, wat het grootste gebod is, antwoorde Hij de vraag in deze woorden: „Gij zult liefhebben den Heere, uwen God, met geheel uw hart, en met geheel uwe ziel en met geheel uw verstand” Mattheus XXII : 37. Daar legt in opgesloten, dat niemand bekwaam is om de geboden Gods aannemelijk te onderhouden, indien hij Hem niet lief heeft. Onze plicht tot God zou aangespoord worden door liefde en niet door vrees. Deze liefde zal toenemen in den mensch naarmate hij Hem leert kennen. In deze bedeeling des tijds is ons dit gebod als volgt gegeven. „Gij zult den Heere, uwe God, liefhebben met geheel uw hart, met al uwe macht, verstand en kracht; en in den naam van Jezus Christus zult gij Hem dienen.” Leeringen en Verbonden LIX : 5.

Deze plicht van den mensch tot God, terwille van zijn Vader-

schap, moet door aanbidding geopenbaard worden. Om deze rede werd den Sabbatdag ingesteld, niet alleen om van onze dagelijksche werkzaamheden te rusten, doch om onze gedachten tot God te wenden. De Heere heeft door de volgende woorden Zijnen wil daaronder tot dit volk bekend gemaakt:

„En, opdat gij u des te meer oubesmet van de wereld zoudt houden, zult gij opgaan tot het huis des gebeds en uwe offerande op mijn geheiligde dag opofferen; want voorwaar dit is een dag voor u vastgesteld om van uw arbeid te rusten, en om uwe godsvrucht aan den Allrhoogste te bewijzen; niettegenstaande zullen uwe toewijdingen opgeofferd worden in rechtvaardigheid, op alle dagen en ten alle tijde; doch herinnert, dat gij op deze dag, des Heeren dag, uw offerande en plechtige eeden aan den Allrhoogste, zult opofferen, belijdende uwe zonden aan uwe broeders en voor de Heere”.
Leeringen en Verbonden LIX : 9—13.

De plicht om God te aanbidden bestaat dus uit de volgende beginselen: De Sabbatdag heiligen; met de Heiligen in gebed en geloof te vergaderen; gebruik te maken van het Heilig Avondmaal; de offerande van een gebroken hart en een verslagen geest op te zenden; biddende openlijk en heimelijk tot God, op den Sabbatdag en op alle andere dagen.

Wanneer wereldsche belangen een verknochtheid tot God verhinderen wordt het verwacht, dat zij opgeofferd werden ter wille van die aanbidding. Jezus zeide: „Voorwaar zeg ik ulieden: er is niemand, die verlaten heeft huis, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om mijnentwil en des Evangelies wil; Of hij ontvangt honderdvoud, nu in dezen tijd, huizen, en broeders, en zusters, en moeders, en kinderen, en akkers, met de vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven.”
Marcus X : 29, 30.

En „Die vader of moeder lief heeft boven mij, is mijns niet waardig; en die zoon of dochter lief heeft boven mij, is mijns niet waardig. En die zijn kruis niet op zich neemt, en mij navolgt, is mijns niet waardig.”
Mattheus X : 37, 38.

Gehoorzaamheid aan al Zijne wetten is het uiterlijke bewijs voor de innerlijke onderdanigheidsbetuigingen. Eene onderscheiding tusschen diegene, die beweren in Hem te gelooven en degene, die Zijn wil verrichten is altijd gemaakt geworden. Deze onderscheiding werd door Christus in duidelijke woorden verklaard

„Niet een iegelijk, die tot mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen; maar die daar doet den wil mijns Vaders, die in de hemelen is.”
Mattheus VII : 21.

De Wet van Mozes Vervuld.

De Apostel Paulus maakt herhaaldelijk verwijzingen naar de „Wet” in zijnen zendbrieven aan de Heiligen; en hij streefde om hen daarvan te ontwennen. Hij verklaarde „dat door de daden der wet geen vleesch gerechtvaardigd zal worden” in het oog des Heeren, doch dat allen „vrijelijk gerechtvaardigd worden door zijne genade”. Deze verwijzingen naar de wet van Mozes zijn ongelukkigerwijze door het volk in de hedendaagsche tijden verdraaid geworden door

te beweren dat het betrekking heeft op de wet van het Evangelie. Maar Paulus was juist zoo stipt betreffende de wetten die Jezus leerde, zooals de doop en het opleggen der handen (Hand. 5 : 19) als hij vroeger geweest was betreffende de wetten van de Joodsche godsdienst. Toen hij bespeurde dat de Hebreuwsche bekeerlingen verzwakten in hun geloof door de verordeningen van het stelsel dat door Christus vervuld was, zocht hij de oude wet weg te vervangen, zoodat zij ophouden zouden er zich op te verlaten. Hij verbood de Galatiërs de besnijdenis aan te wenden, zeggende dat indien zij zulks deden zou Christus hen geen voordeel berokkenen en hij schreef tot de Romeinen aangaande het voedsel dat „niets van zichzelf orrein is”.

In deze bedeeeling des tijds mogen de Heiligen verzekerd zijn dat zij niet van noode hebben om wederom verwickeld te worden „met het juk van gebondenheid”. Er zijn zekere geboden die tot ons gekomen zijn van de vroegste eeuwen, zooals de Tien geboden, die nu juist zoo verplichtend zijn als toen zij gegeven werden. Daar zijn evenwel andere zooals het grootste gedeelte van het boek van Leviticus, b.v. het elfde en twaalfde hoofdstuk, die nu niet verplichtend voor de Heiligen zijn. Wij kunnen, indien wij wenschen, wenken daaruit nemen aangaande welke soort van vleesch uit deze geboden tot de kinderen Israëls, wij zouden eten, maar zij zijn niet tot ons gegeven als geboden.

De Nephieten verstonden dat de wet slechts duurde tot dat Jezus komen zoude en zij zagen voorwaarts met blijdschap tot Zijnen tijd. Nephi schrijft zelf: „Want wij schrijven naarstiglijk om onze kinderen over te halen, evenals onze broeders om in Christus te gelooven en met God verzoend te worden; want wij weten dat het door genade is; dat wij zalig worden *na al het geen wij kunnen doen*. En niettegenstaande wij in Christus gelooven, houden wij de wet van Mozes en zien met standvastigheid voorwaarts tot Christus, totdat de wet vervuld zal worden”. (II Nephi 25 : 23,24. Toen de Heiland kwam, verlieten de Nephieten de wet van Mozes en waren onderworpen aan de hoogere wet van het Evangelie.

Tijdes de groote raad te Jeruzalem, toen Paulus en Barnabas van hunre werkzaamheden onder de Heidenen kwamen om de de Apostelen en Ouderlingen omtrent de besnijdenis en andere punten in de oude wet te ondervragen, stond Jacobus op en verklaarde wat het besluit van de Kerk in deze zaak was, dat gene andere beperkingen op de bekeerlingen zoude geplaatst worden dan dat „zij zich onthouden van de dingen die door de afgoden besmet zijn en van hoererij en van het verstikte en van bloed”. (Hand. 15 : 20.)

Alhoewel dit woord beslissend zou moeten zijn totdat het herroepen is door de Heere, zijn er nochtans vele Christenen die geen voorwendsel maken om zich van bloed te onthouden. Bloedspijs wordt zeer algemeen gebruikt in dit land en op het vasteland in rechtstreeksche ongehoorzaamheid tot dit bevel. Wij vertrouwen dat de Heiligen der laatste Dagen zich overal onthouden van bloedspijs. Zij zouden zulks doen.

In deze bedeeling heeft de Heere geopenbaard waarom de Apostel Paulus eene geloovige verbood om vereenigd te worden met eene ongeloovige tenzij de wet van Mozes onder hen weggedaan zoude worden, want de kinderen indien zij opgevoed werden in onderworpenheid aan de wet, verwierpen het Evangelie van Christus en werden onheilig. (Leeringen en verbonden, afd. 74.)

Wij hebben heden ten dage van de Heere ontvangen een Woord van Wijsheid om te voorzien in de tegenwoordige behoeften betreffende voedsel en dranken. Aan deze wet zijn de Heiligen onderworpen en indien zij het willen gehoorzamen, zullen zij ontvangen volgens de beloften, groote zegeningen, beide tijdelijk en geestelijk.

Jan. 15, 1903.

Millennial Star.

Een Rijke Man's Dankzegging-Maaltijd,

door L. L. GREENE RICHARDS.

Mijnheer Edson Clarell was de rijkste man in Lower Weldon; en op een bijzondere Dankzeggingsdag had hij besloten om eveneens de grootmoedigste en gastvrijste te zijn.

Het was niet genoeg dat hij onbekrompen mededeelde aan de liefdadigheidsverenigingen, om den dag waarlijk een van dankzegging voor de ongelukkigen en behoeftigen te maken: doch hij had beraamd om een luisterrijk klein plan van zijn eigen uit te voeren, voor hetwelk reeds voor eenige dagen met zorg bewerkte voorbereidselen gemaakt waren vóór de laatste Donderdag in November.

Zijn goedhartig plan was om al de armen, die in zijn onmiddelijke nabijheid woonden, aan zijn eigen tafels, in zijn eigen huis bij hem ten eten te hebben op die Dankzeggingsdag. Sommige zijner zeer voorzichtige vrienden poogden hem over te halen om de zaak niet zoo algemeen te maken. doordien er daardoor zeer veel schade aan zijn schoone tapijten en fraaie meubelstukken kon geschieden door een dergelijk ongewoon onthaal. Doch wanneer Edson Clarell eenmaal iets besloten had betreffende zijn eigen zaken, was hij niet iemand die zich gemakkelijk liet overhalen om zijn eigen wil prijs te geven. Doordien hij een vrijgezel was, en er geene Mevrouw C. was om hem te helpen, nam hij zijn eigen besuiten en voerde dien gewoonlijk uit. Ditmaal, zeide hij, mag het wel eveneens zoo groot een onthaal zijn voor sommige zijner arme bureu om de beeldengroepen en schilderijen in het gebouw te zien als om een goed middagmaal te ontvangen. Aldus geschiedde het dat al het arme volk uit de naburigheid, mannen en vrouwen, jongen en ouden, kleine jongens en meisjes, te zamen kwamen in de Clarell-woning, om van des meesters minzame gastvrijheid op zijn eigen uitnoodiging op die Dankzeggingsdag gebruik te maken.

Hij stond zelf bij de voordeur, groetende iedere gast met een stralende glimlach en een warme handdruk. De armste onder zijn

bezoekers ontving een hartelijker welkom en zorgvuldiger aandacht dan anderen, die niet zoo buitengewoon in nooddrift schenen te zijn.

Een verstandige jongen, van omstreeks veertien jaren, kwam om zijn tijdelijk kreupele moeder hulp te verlenen, en zeer teeder stond hij de zorg van zijn gewaardeerde last af aan Mijnheer C. met een liefdevol „Goeden dag, moeder; ik kom u vroeg weer halen”.

„Wel, hier”! zeide mijnheer Clarell, wenkende de jongen, die gereed was om te vertrekken, te vertoeven, „wil je niet blijven, beste man? Waar is je haast?”

„Ik beschouwde niet dat ik hier zou moeten blijven voor het diner” antwoordde de jongen, „want ik heb werk en verdien mijn bestaan”.

„Wel, wel!” zeide mijnheer C. Ik mag uwe onafhankelijkheid zeer wel lijden; maar dit is een feestdag, gij werkt toch niet van daag, doet gij wel?”

„Neen, mijnheer”, antwoordde de jongen, maar ik kan mijn middagmaal kopen”.

„Wel, wel” zeide mijnheer C. wederom, „ziet eens hier, mijn jongen, jij blijft bij je moeder, want zij zal veel beter hare maaltijd genieten met zulk een zoon bij haar. Wij zullen voldoende hebben voor een iedereen, en gij zijt mij hoogst welkom. En sedert gij werk waardeert, en gevoelt dat ge betalen zoudt voor hetgeen ge eet, zult gij het voorrecht hebben om mij te helpen tafel te dienen en mijn gasten te onthalen. Hoe zal je dat bevallen?”

„Uitstekend!” zeide de jongen Ik zal verheugd zijn om onder die omstandigheden te blijven. Ik dank u ten zeerste en zal mijn best doen om u te helpen”.

(Slot volgt).

Mededeelingen.

De Redactie maakt bekend aan de lezers van „De Ster” in Nederland, dat wij voortaan reęus zullen geven voor alle ontvangsten in afkorting op het verschuldigde abonnementsbedrag, hetwelk verklaart tot welken datum uw tijdschrift betaald is. Deze reęus zullen omtrent de vijfden van iedere maand verkrijgbaar zijn bij de Conferentie Presidenten. Gelieve ons dadelijk in kennis te stellen indien er zich een abus in het reęu bevindt. Wij stellen al onze geachten lezers in de gelegenheid door middel van de zendelingen om hunne rekening maandelijksch te vereffenen, hetwelk dan slechts 15 centen bedraagt.

Verkrijgbaar bij de Redactie afzonderlijke nummers voor iedere Jaargang tegen 7½ cent per nummer voor het jaar 1902 en 5 cent per nummer voor andere jaargangen, die gij ontbreekt.

Vragen en Antwoorden.

WIE WAREN DE ENGELEN DIE LOT BEZOCHTEN.

Vraag: Waren de twee engelen die Lot bezochten, voor de verstrooiing van Sodom en Gomorra, verrezene wezens, of hadden zij lichamen aangezien zij hunne voeten waschten en aten met Abraham?

Antwoord: Zij waren geen verrezene wezens, want Christus was de eerste vrucht der opstanding, en de komst dezer engelen had plaats lang voor de kruisiging, dood en opstanding van den Heiland. De herziening der Heilige Schriften door den Profet Joseph Smith gemaakt, verklaart duidelijk dat engelen „heilige mannen” waren. Abraham noemt hen „Mijne broederen.” Wederom, het staat vermeld, „En de engelen dewelke *heilige mannen* waren, en uitgezonden waren naar de orde van God, keerden hunne aangezichten van daar en gingen naar Sodom.” In het volgende hoofdstuk lezen wij: „Maar de Engelen Gods, dewelke *heilige mannen* waren staken hunne handen uit en deden Lot tot zich inkomen in het huis, en sloten de deur toe.” Doordien de Profet Joseph herhaaldelijk onderwees, dat geen engelen tot de mensch op deze aarde gezonden worden om hen te bedienen uitgenomen diegene die er toe behooren, of er op vertoefd hebben, en daar wij weten dat Mozes, Elia, Johannes de Openbaarder en andere dienstknechten van God, die nimmer door den dood heen gegaan waren, deze aarde bezocht hebben en de menschenkinderen bediend hebben, zooals het geval was in de Verheerlijking van Jezus, en in de uitstorting van het Melchizédeks Priesterschap op Joseph en Olivier, vermeenen wij, dat wij niet buiten de grenzen van waarschijnlijkheid treden om voor te stellen, dat deze engelen mannen waren, die het Heilig Priesterschap droegen, dewelke in een punt des tijds veranderd waren, mogelijk kwamen zij van het Zion van Henoeh, die met al zijn volk, opgenomen werd tot God vóór de dagen der zondvloed.

15 Juli 1902.

Juvenile Instructor.

DE EERSTE ZOON VAN ADAM.

Vraag: Was Kaïn de eerstgeborene zoon van Adam en Eva?

Antwoord: De meening dat Kaïn het oudste kind van onze eerste ouders is, is zeer algemeen verspreid onder de Heiligen, doch daar is geene rechtstreeksche uitdrukking in de Schriften tot dat einde. Het is een denkbeeld, dat wij met ons medegebracht hebben uit de Christelijke sekten, dat onder hen ontstaan is vanwege zijne geboorte de eerste is die vermeld wordt in den Bijbel. Doch de tekst zegt niet, dat er voorheen geen andere kinderen tot Adam geboren waren. Het gewag maken van zijne geboorte was eene noodzakelijke inleiding tot het belangrijk verhaal van den moord van Abel, en maakt een deel van dat verhaal uit. Indien Kaïn de oudste zoon van Adam was, ontstaan er verschillende

moelikheden betreffende zijn latere leven, het huwelijk, enz. van de eerste moordenaar, hetgeen zeer veel bepeinzigen en discussiës veroorzaakt heeft onder de ongewijde Bijbelsche leerlingen. Het denkbeeld, dat Adam andere zonen en dochteren had vóór de geboorte van Kain hetwelk voorgesteld wordt door de Paarl van Groote Waarde, is veel meer aannemelijker en bestaanbaarder. Wij worden in dat Heilige verslag vermeld reeds eenige tijd voor dat de geboorte van Kain wordt aangehaald: „En Adam bekende zijne vrouw, en zij baarde hem zonen en dochteren, en zij begonnen te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. En van dien tijd af aan, begonnen de zonen en dochteren van Adam zich te verdeelen, twee bij twee, in het land, om het land te bebouwen en de kudde te hoeden; en zij verkregen eveneens zonen en dochteren.”

April 1902.

Juvenile Instructor.

Eene Merkwaaardige Getuigenis.

DOOR FRANCINA C NEERINGS, medegedeeld door Ouderling GABRIËL J. NEERINGS van de Rotterdamsche Conferentie.

Reeds sedert eenigen tijd gevoel ik mij gedrongen, door middel van ons Tijdschrift, meerdere bekendheid te geven aan een eigenaardig voorval. Terwijl ik aan die aansporing gevolg geef, voldoe ik tevens aan het verlangen mijner geliefde moeder, die in Februari, 1902, het tijdelijke met het eeuwige verwisselde, waarom mij deze taak des te dierbaarder is. Geruimen tijd waren hare krachten ondermijnd door die afnattende ziekte, welke bekend staat onder den naam aan Asthma. Gedurende negen dagen, haar sterven voorafgaande, was mijn moeder niet instaat het bed te verlaten. Een vijftal dagen vóór hare dood liet zij mij des nachts aan hare sponde roepen, waar zij mij in hoofdzaak het volgende mededeelde:

„Gij weet dat ik mij altijd verheugd heb in het Evangelie. Ik heb reeds lang eene getuigenis der waarheid van hetzelfde. Nochtans kwam gisteren het verlangen bij mij op, om den Heere te vragen of Hij die getuigenis in mij wilde versterken, waarop ik Hem dan ook in het gebed er om vroeg. Het verheugt mij te kunnen zeggen, dat mijne bede verhoord is geworden. Nadat ik gisteravond eenige oogenblikken had opgezeten, wat mij zeer vermoeid had, en mij daarna naar bed begeven had, werd ik door zulk eene hevige benauwdheid overvallen, dat ik niet anders verwachtte, alsdat mijne aardsche loopbaan spoedig geëindigd zou wezen. Deze benauwdheid verdween echter geheel, doch toen ontwaarde ik, dat ik door een bijna tastbare duisternis omgeven was. Ook die donkerheid ging weg, om plaats te maken voor een zacht, blauwachtig, hemelsch licht. Het kwam mij voor, alsof ik mij in onze vergaderzaal bevond, doch daar ik volkomen macht over mijn denkvermogen had, verdreef ik die gedachte en overtuigde mijzelven, dat ik op mijn legerstede lag en dat uw vader en gij

tehuis waart. Terwijl het blauwe licht mij bleef omringen, zag ik op den muur deze woorden verschijnen: „*Dit Mijn werk alom verspreid, zal bestaan in eeuwigheid,*” welke woorden omgeven waren door een buitengewoon kunstig ornament werk, zóó prachtig glanzend en aangrijpend schoon, dat het niet in woorden weergegeven kan worden. Deze onbeschrijfelijke versiering bleef op den muur, doch de woorden, die ik gezien had, verdwenen waarna ik op dezelfde plaats het volgende las: „*Die Mijne geboden onderhoudt, zal leven al ware hij ook gestorven.*” Ook deze woorden gingen weg, om plaats te maken voor het vertroostende lied: „O, vast als een Ro'steen.” Nadat ook dit verdwenen was, vertoonden zich de woorden van het lied: „*Te midden van verwarring, enz.,*” waarna het geheel langzamerhand terug trok. Ik gevoel mij tenzeerste verblijd, over de goedheid des Heeren, en de verhooring van mijn gebed. Lichamelijk gevoel ik mij uiterst zwak, waarom ik u heb laten roepen, om u het voorgevallene mede te deelen. Maak deze getuigenis verder bekend, opdat zij mogelijk nog anderen moge versterken, terwijl ik reeds lang aan de andere zijde des grafs zal zijn.”

Het had mijne moeder eenen langen tijd en veel moeite gekost, om dit alles te vertellen. Zij verwachtte klaarblijkelijk weldra te sterven, waarom zij er zoo op aandrong deze gebedsverhooring aan mij bekend te maken. Nu dat deze getuigenis in druk verschijnt twijfel ik er niet aan, of zij zal langs dezen weg goeddoen aan velen, en wordt de wensch door mijne geliefde moeder op haar sterfbed geuit, vervuld.

Gemengd Nieuws.

De archieven der Kerk duiden aan, dat er gedurende het afgeloopene jaar 839 Ouderlingen Zion verlaten hebben voor hunne arbeidsvelden. Van dit aantal zijn er 304 naar Europa gegaan, 5 naar Mexico, 45 naar de eilanden der Stille Zuidzee, (waaronder Japan is begrepen) een naar Hindostan, een naar San Salvador, en 483 bleven in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

Jan. 15, 1903.

Millennial Star.

Onzen voormaligen Zending-President, Sylvester Q. Cannon, zond ons uit Nevada, een naburigen Staat van Utah, de groete aap al de Ouderlingen en Heiligen dezer zending. Ouderling Cannon heeft onlangs een bezoek in Ogden, Utah, gebracht, alwaar zich nu reeds zeer velen onzer Heiligen metterwoon gevestigd hebben.

I N H O U D :

De Kerk en het Priesterschap	Blz. 33	De Wet van Mozes vervuld	Blz. 42
Verstand en Hart	„ 37	Een Rijke Man's Danczegging Maaltijd	„ 44
Zeep der Vollers	„ 39	Mededeelingen	„ 45
Adressen der Zending	„ 40	Vragen en Antwoorden	„ 46
Geroepen en Benoemingen	„ 40	Eene Merkwaardige Getuigenis	„ 47
De innerlijke en Uitwendige Liefde tot God	„ 41	Gemengd Nieuws	„ 48

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Izaak Hubertstraat 120, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 centen.